

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 2ας Μαρτίου 1994 *

Στην υπόθεση C-316/91,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο αρχικά από τον Jorge Campinos, νομικό σύμβουλο, και στη συνέχεια από τον José Luis Rufas Quintana, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Roland Bieber, καθηγητή Ευρωπαϊκού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο της Λωζάνης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον Arthur Alan Dashwood, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Jürgen Huber, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της διευθύνσεως των νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζομένου από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον Alberto Navarro González, γενικό διευθυντή της Υπηρεσίας Νομικού και Θεσμικού Κοινοτικού Συντονισμού, και από τη Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, της Υπηρεσίας Κοινοτικών Διαφορών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της Πρεσβείας της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais,

παρεμβαίνουν,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση του δημοσιονομικού κανονισμού 91/491/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, εφαρμοστέου στη συνεργασία για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης στα πλαίσια της τέταρτης Συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ (ΕΕ L 266, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini και J. C. Moitinho de Almeida, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή) και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1993,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- ¹ Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Δεκεμβρίου 1991, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση του δημοσιονομικού κανονισμού 91/491/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, εφαρμοστέου στη συνεργασία για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης στα πλαίσια της τέταρτης Συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ (ΕΕ L 266, σ. 1).
- ² Η τέταρτη Σύμβαση ΑΚΕ-ΕΟΚ υπογράφηκε στη Λομέ στις 15 Δεκεμβρίου 1989 (ΕΕ 1991, L 229, σ. 3). Η οικονομική συνεργασία ρυθμίζεται στο τρίτο μέρος της Συμβάσεως, τίτλος ΙΙΙ, κεφάλαιο 2. Το άρθρο 231 παραπέμπει στο προσαρτημένο στη Σύμβαση χρηματοδοτικό πρωτόκολλο όσον αφορά το συνολικό ποσό των οικονομικών ενισχύσεων. Το ποσό αυτό καθορίστηκε σε 12 000 εκατομμύρια ECU. Οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντες στα πλαίσια του Συμβουλίου, συνήψαν στις 16 Ιουλίου 1990 την εσωτερική συμφωνία 91/401/ΕΟΚ για τη χρηματοδότηση και τη διαχείριση των κοινοτικών ενισχύσεων στα πλαίσια της

τέταρτης Συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ (ΕΕ 1991, L 229, σ. 288). Με τη συμφωνία αυτή τα κράτη μέλη ίδρυσαν το έβδομο Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης (1990, στο εξής: ΕΤΑ).

- 3 Δυνάμει του άρθρου 32 της εσωτερικής συμφωνίας, οι διατάξεις εφαρμογής της παρούσας συμφωνίας περιλαμβάνονται σε δημοσιονομικό κανονισμό που εκδίδεται, μόλις τεθεί σε ισχύ η Σύμβαση, από το Συμβούλιο, με την ειδική πλειοψηφία που προβλέπεται στο άρθρο 21, παράγραφος 4, με βάση σχέδιο της Επιτροπής και αφού ζητηθεί η γνώμη της Τράπεζας για τις διατάξεις που την αφορούν, καθώς και του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Ο εν λόγω δημοσιονομικός κανονισμός, του οποίου την ακύρωση ζητεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκδόθηκε από το Συμβούλιο στις 29 Ιουλίου 1991.
- 4 Με την προσφυγή του το Κοινοβούλιο σκοπεί στο να αναγνωριστεί ότι οι δαπάνες που προβλέπονται για την ενίσχυση της αναπτύξεως στην τέταρτη Σύμβαση ΑΚΕ-ΕΟΚ είναι κοινοτικές δαπάνες και, επομένως, πρέπει να ρυθμίζονται από τους δημοσιονομικούς κανονισμούς που θεσπίζονται δυνάμει του άρθρου 209 της Συνθήκης ΕΟΚ.
- 5 Με χωριστό δικόγραφο το Συμβούλιο ζήτησε από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη με το αιτιολογικό ότι, αφενός μεν, δεν πρόκειται για πράξη του Συμβουλίου υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, αφετέρου δε, το Κοινοβούλιο δεν νομιμοποιείται εν προκειμένω ενεργητικώς. Με διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, το Δικαστήριο αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση αυτή μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

Επί του παραδεκτού

- 6 Το Συμβούλιο και η Ισπανική Κυβέρνηση αμφισβητούν το παραδεκτό της προσφυγής για δύο λόγους.

- 7 Πρώτον, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι ο δημοσιονομικός κανονισμός δεν είναι πράξη υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης. Καίτοι η πράξη είναι πράξη του Συμβουλίου, δεν πρόκειται στην ουσία για πράξη που εκδόθηκε δυνάμει των διατάξεων της Συνθήκης, αλλά δυνάμει εξουσιοδότησης που δόθηκε στο Συμβούλιο από μια διάταξη διεθνούς συμφωνίας στην οποία όλα τα κράτη μέλη είναι συμβαλλόμενα μέρη.
- 8 Παρατηρείται ότι κατά παγία νομολογία πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά όλων των διατάξεων που θεσπίζουν τα θεσμικά όργανα, ανεξαρτήτως φύσεως ή μορφής, οι οποίες σκοπούν στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων (βλ. απόφαση της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Rec. 1971, σ. 263, σκέψη 42).
- 9 Επομένως, προσφυγή του Κοινοβουλίου κατά πράξεως θεσμικού οργάνου σκοπούσας να παραγάγει έννομα αποτελέσματα ασκείται παραδεκτώς, ανεξαρτήτως του αν η πράξη εκδόθηκε από το όργανο δυνάμει διατάξεως της Συνθήκης.
- 10 Δεύτερον, το Συμβούλιο φρονεί ότι το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να επικαλεστεί προσβολή των προνομίων του, εφόσον έλαβε χώρα διαβούλευση, έστω σε προαιρετικό πλαίσιο.
- 11 Επισημαίνεται, καταρχάς, ότι κατά παγία νομολογία (βλ. ιδίως απόφαση της 22ας Μαΐου 1990, C-70/88, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2041, σκέψη 21), οι Συνθήκες έχουν θεσπίσει ένα σύστημα κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ των διαφόρων οργάνων της Κοινότητας, κατά το οποίο

ανατίθεται στο καθένα η δική του αποστολή εντός του πλαισίου της θεσμικής διαρθρώσεως της Κοινότητας και της πραγματοποιήσεως του έργου που της έχει ανατεθεί.

- 12 Στο Δικαστήριο εναπόκειται να διαφυλάττει την ισορροπία αυτή μεταξύ των οργάνων, διασφαλίζοντας την πλήρη εφαρμογή των σχετικών με την κατανομή των αρμοδιοτήτων διατάξεων των Συνθηκών. Με την προαναφερθείσα απόφασή του Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 27, το Δικαστήριο έκρινε κατά συνέπεια ότι παραδεκτώς ασκείται εκ μέρους του Κοινοβουλίου προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως του Συμβουλίου ή της Επιτροπής, υπό την προϋπόθεση ότι η προσφυγή αυτή αποσκοπεί αποκλειστικά στη διαφύλαξη των προνομίων του Κοινοβουλίου και στηρίζεται μόνο σε λόγους αντλούμενους από την προσβολή των τελευταίων.
- 13 Η προϋπόθεση αυτή πληρούται άπαξ το Κοινοβούλιο εκθέτει προσφυώς το αντικείμενο της προνομίας που πρέπει να διαφυλαχθεί και τη φερομένη προσβολή της προνομίας αυτής.
- 14 Στην υπό κρίση υπόθεση, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι η προνομία του έγκειται στην υποχρέωση διαβουλεύσεως με το Κοινοβούλιο κατά την έκδοση του δημοσιονομικού κανονισμού, η νομική βάση του οποίου έπρεπε να είναι το άρθρο 209 της Συνθήκης, το οποίο προβλέπει τη διαβούλευση με το Κοινοβούλιο. Εκδίδοντας τον κανονισμό αυτό βάσει του άρθρου 32 της εσωτερικής συμφωνίας, το οποίο δεν επιβάλλει τη διαβούλευση αυτή, το Συμβούλιο προσέβαλε την προνομία αυτή.
- 15 Το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι δεν προσβλήθηκαν οι προνομίες του Κοινοβουλίου, για τον λόγον ότι υπήρξε στην πραγματικότητα διαβούλευση, δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

- 16 Το δικαίωμα να ζητηθεί η γνώμη του Κοινοβουλίου δυνάμει διατάξεως της Συνθήκης συνιστά προνομία του Κοινοβουλίου. Η έκδοση μιας πράξεως με νομική βάση η οποία δεν προβλέπει τη διαβούλευση αυτή είναι ικανή να προσβάλει την προνομία αυτή, ακόμη και αν έλαβε χώρα προαιρετική διαβούλευση.
- 17 Πράγματι, η κανονική διαβούλευση με το Κοινοβούλιο, στις περιπτώσεις που προβλέπει η Συνθήκη, είναι ένα από τα μέσα που του επιτρέπουν να μετέχει αποτελεσματικά στη νομοθετική διαδικασία της Κοινότητας (βλ. τις αποφάσεις της 29ης Οκτωβρίου 1980, 138/79, Roquette Frères κατά Συμβουλίου, η λεγόμενη Isoglucose, Rec. 1980, σ. 3333, σκέψη 33, και 139/79, Maizena κατά Συμβουλίου, Rec. 1980, σ. 3393, σκέψη 34).
- 18 Άλλωστε, σε περίπτωση διαβουλεύσεως με το Κοινοβούλιο δυνάμει του άρθρου 209 της Συνθήκης θα ετύγχανε εφαρμογής μια ειδική διάταξη. Κατά το άρθρο 127 του δημοσιονομικού κανονισμού του Συμβουλίου της 21ης Δεκεμβρίου 1977, εφαρμοστέου στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 77, και ΕΕ 1991, C 80, σ. 1, δημοσίευση του ενημερωμένου κειμένου), οποιοσδήποτε δημοσιονομικός κανονισμός που τον τροποποιεί, εκδίδεται από το Συμβούλιο με την εφαρμογή της διαδικασίας συνεννόησης, εφόσον το ζητήσει το Κοινοβούλιο.
- 19 Επομένως, διαπιστώνεται ότι η προσφυγή του Κοινοβουλίου είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 20 Το τρίτος μέρος, τίτλος III, της Συμβάσεως ρυθμίζει τη συνεργασία για τη χρηματοδότηση της αναπτυξιακής ενισχύσεως. Για τους σκοπούς που ορίζονται στον παρόντα τίτλο, ένα χρηματοδοτικό πρωτόκολλο που

προσαρτάται στη Σύμβαση ορίζει, σύμφωνα με το άρθρο 231 της Συμβάσεως, «το συνολικό ποσό των οικονομικών ενισχύσεων της Κοινότητας».

- 21 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι από τη διατύπωση του άρθρου 231 της Συμβάσεως, οι οποίοι επαναλαμβάνονται στο άρθρο 1 του χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου, προκύπτει ότι η Κοινότητα, ως τοιαύτη, ανέλαβε έναντι των κρατών ΑΚΕ, στο πλαίσιο της συνεργασίας για τη χρηματοδότηση της αναπτύξεως, μια υποχρέωση διεθνούς δικαίου διαφορετική από αυτήν των κρατών μελών.
- 22 Τα οικονομικά μέσα που πρέπει να χορηγηθούν θα αντιπροσώπευαν έτσι τις δαπάνες της Κοινότητας που πρέπει να εγγραφούν στον κοινοτικό προϋπολογισμό και να υπόκεινται στις διατάξεις της Συνθήκης που αφορούν την εκτέλεσή τους, ιδίως στο άρθρο 209.
- 23 Η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί.
- 24 Πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός μεν, του ζητήματος ποιος δεσμεύθηκε έναντι των κρατών ΑΚΕ, αφετέρου δε, του ζητήματος αν εναπόκειται στην Κοινότητα ή στα κράτη μέλη της να εκτελέσουν την αναληφθείσα δέσμευση. Η απάντηση στο πρώτο ζήτημα ανάγεται στην ερμηνεία της Συμβάσεως και στην κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών της, στον οικείο τομέα, δυνάμει του κοινοτικού δικαίου, ενώ η απάντηση στο δεύτερο ζήτημα εξαρτάται μόνο από την εν λόγω κατανομή των αρμοδιοτήτων.

- 25 Ενδείκνυται να εξεταστεί καταρχάς η κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών της στον τομέα της αναπτυξιακής ενισχύσεως.
- 26 Η αρμοδιότητα της Κοινότητας στον τομέα αυτό δεν είναι αποκλειστική. Επομένως, τα κράτη μέλη δικαιούνται να αναλαμβάνουν, τα ίδια, δεσμεύσεις έναντι των τρίτων κρατών, συλλογικά ή ατομικά, και μάλιστα από κοινού με την Κοινότητα.
- 27 Όπως παρατήρησε η Ισπανική Κυβέρνηση, η διαπίστωση αυτή επιρρωνύεται από τον νέο τίτλο XVII της Συνθήκης ΕΟΚ, που εισήχθη με τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το άρθρο 130 Ψ της οποίας προβλέπει τον συντονισμό των πολιτικών της Κοινότητας και των κρατών μελών στον τομέα της συνεργασίας για την ανάπτυξη, τη συνεννόηση για τα προγράμματα σχετικά με την παροχή βοήθειας και τη δυνατότητα κοινών δράσεων.
- 28 Ενδείκνυται στη συνέχεια να ερμηνευθεί η Σύμβαση προκειμένου να προσδιορισθούν τα συμβαλλόμενα μέρη.
- 29 Η Σύμβαση συνήφθη, κατά το προοίμιο της και το άρθρο 1, από την Κοινότητα και τα κράτη μέλη της αφενός και από τα κράτη ΑΚΕ αφετέρου. Θέσπισε μια συνεργασία «ΑΚΕ-ΕΟΚ» ουσιαστικά διμερούς φύσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, εκτός από παρεκκλίσεις που προβλέπει ρητά η Σύμβαση, η Κοινότητα και τα κράτη μέλη της, ως αντισυμβαλλόμενοι των κρατών ΑΚΕ,

ευθύνονται από κοινού έναντι των τελευταίων αυτών κρατών για την εκπλήρωση όλων των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις αναληφθείσες δεσμεύσεις συμπεριλαμβανομένων των σχετικών με τις οικονομικές ενισχύσεις.

- 30 Καίτοι αληθεύει ότι το άρθρο 231 της Συμβάσεως, όπως και το άρθρο 1 του χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου, χρησιμοποιεί τον όρο «οικονομικές ενισχύσεις της Κοινότητας», εντούτοις πολλές άλλες διατάξεις χρησιμοποιούν τον όρο «Κοινότητα» υπό την έννοια της Κοινότητας και των κρατών μελών της θεωρουμένων από κοινού.
- 31 Έτσι, το άρθρο 338 της Συμβάσεως προβλέπει, χωρίς καμιά διάκριση ανάλογα με το αντικείμενο της συνόδου, ότι το Συμβούλιο των Υπουργών αποφασίζει με κοινή συμφωνία της Κοινότητας, αφενός, και των κρατών ΑΚΕ, αφετέρου. Εξάλλου, το άρθρο 367 της Συμβάσεως ορίζει ότι καταγγελία της Συμβάσεως δύναται να γίνει από την Κοινότητα, χωρίς άλλη διευκρίνιση.
- 32 Τέλος, το άρθρο 223 της Συμβάσεως προβλέπει ότι στον ίδιο τον τομέα της συνεργασίας για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξεως κάθε απόφαση που πρέπει να εγκριθεί από ένα από τα συμβαλλόμενα μέρη εγκρίνεται ή θεωρείται ότι έχει εγκριθεί 60 ημέρες αφού γίνει η κοινοποίηση από το άλλο συμβαλλόμενο μέρος, πλην αντιθέτων διατάξεων της Συμβάσεως.
- 33 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι, σύμφωνα με την ουσιασώς διμερή φύση της συνεργασίας, η υποχρέωση χορηγήσεως «οικονομικών ενισχύσεων της Κοινότητας» βαρύνει την Κοινότητα και τα κράτη μέλη της, θεωρούμενα από κοινού.

- 34 Προκειμένου για το ζήτημα αν εναπόκειται στην Κοινότητα ή στα κράτη μέλη της να εκπληρώσουν την υποχρέωση αυτή, υπενθυμίζεται, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω στη σκέψη 26, ότι η αρμοδιότητα της Κοινότητας στον τομέα της ενισχύσεως της αναπτύξεως δεν είναι αποκλειστική, οπότε τα κράτη μέλη δικαιούνται να ασκούν συλλογικά τις σχετικές αρμοδιότητές τους προκειμένου να αναλάβουν τις οικονομικές ενισχύσεις που πρέπει να χορηγηθούν στα κράτη ΑΚΕ.
- 35 Κατά συνέπεια, η θέση σε εφαρμογή των οικονομικών ενισχύσεων της Κοινότητας που προβλέπονται στο άρθρο 231 της Συμβάσεως και στο άρθρο 1 του χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου εμπίπτει στη συντρέχουσα αρμοδιότητα της Κοινότητας και των κρατών μελών της και ότι σ' αυτά εναπόκειται να επιλέξουν την πηγή και τις λεπτομέρειες εφαρμογής της χρηματοδοτήσεως.
- 36 Η επιλογή αυτή πραγματοποιήθηκε με την προαναφερθείσα εσωτερική συμφωνία 91/401 για τη χρηματοδότηση και τη διαχείριση των ενισχύσεων της Κοινότητας στο πλαίσιο της τέταρτης συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ, οι διατάξεις εφαρμογής της οποίας αποτελούν αντικείμενο του δημοσιονομικού κανονισμού, που εκδόθηκε από το Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 32 της εν λόγω συμφωνίας.
- 37 Το άρθρο 1 της εσωτερικής συμφωνίας ορίζει ότι τα κράτη μέλη ιδρύουν το ΕΤΑ και καθορίζει τη συνδρομή κάθε κράτους μέλους στο Ταμείο αυτό. Το άρθρο 10 αναθέτει στην Επιτροπή τη διαχείριση του ΕΤΑ, ενώ το άρθρο 33, παράγραφος 2, ορίζει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ασκεί τις εξουσίες του και όσον αφορά τις εργασίες του ΕΤΑ και, στην παράγραφο 3, ότι το Κοινοβούλιο απαλλάσσει την Επιτροπή για την οικονομική διαχείριση του ΕΤΑ ύστερα από σύσταση του Συμβουλίου.

- 38 Επομένως, οι αναγκαίες δαπάνες για τις οικονομικές ενισχύσεις της Κοινότητας που προβλέπονται στα άρθρα 231 της Συμβάσεως και 1 του χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου καταβάλλονται άμεσα από τα κράτη μέλη και διανέμονται από ένα Ταμείο, το οποίο έχουν ιδρύσει με κοινή συμφωνία και στη διαχείριση του οποίου μετέχουν τα κοινοτικά όργανα δυνάμει της συμφωνίας αυτής.
- 39 Κατά συνέπεια, οι δαπάνες αυτές δεν συνιστούν κοινοτικές δαπάνες οι οποίες πρέπει να εγγραφούν στον κοινοτικό προϋπολογισμό και στις οποίες πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 209 της Συνθήκης.
- 40 Το Κοινοβούλιο υποστήριξε ακόμη ενώπιον του Δικαστηρίου ότι ο κοινοτικός χαρακτήρας των δαπανών προκύπτει από την εν γένει διαδικασία που έχει θεσπιστεί για τη διαχείρισή τους και για τη χρησιμοποίησή τους. Έτσι, από τη γένεση, την εξωτερική μορφή, τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων και από το περιεχόμενο του δημοσιονομικού κανονισμού, καθίσταται εμφανές ότι ο κανονισμός αυτός συνδέεται στενά με τις κοινοτικές πράξεις.
- 41 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Καμιά διάταξη της Συνθήκης δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να χρησιμοποιούν, εκτός του πλαισίου της, διαδικαστικά στοιχεία εμπνεόμενα από τους κανόνες που εφαρμόζονται στις κοινοτικές δαπάνες, και να καλούν τα κοινοτικά όργανα να μετάσχουν στη διαδικασία που θεσπίζεται κατά τον τρόπο αυτό (βλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 1993, C-181/91 και C-248/91, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3685).
- 42 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι ο δημοσιονομικός κανονισμός δεν έπρεπε να εκδοθεί βάσει του άρθρου 209 της Συνθήκης. Επομένως, δεν προβλήθηκε καμιά προνομία του Κοινοβουλίου. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 43 Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνον, φέρει τα δικαστικά του έξοδα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα. Το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνον, φέρει τα δικά του έξοδα.

Due	Mancini	Moitinho de Almeida	Κακούρης
Joliet	Schockweiler	Rodríguez Iglesias	
Grévisse	Zuleeg	Kapteyn	Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Μαρτίου 1994.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

O. Due